

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Karla Kosteckého a soudkyň Mgr. Lucie Trejbalové a Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. v právní věci žalobkyně: **JTR, a.s.**, se sídlem xx, právně zastoupené JUDr. Milošem Vorlem, advokátem se sídlem Moskevská 637/16, Liberec IV – Perštýn, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, 461 80, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 6. 2010, č. j. OÚPSŘ 146/2010-rozh.,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 3. 6. 2010 č. j. OÚPSŘ 146/2010-rozh se pro vady řízení z r u š u j e a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 7 760 Kč, do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Miloše Vorla.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně domáhá zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Jablonec nad Nisou, odboru rozvoje, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 4. 2010, sp. zn. 296/2010/SÚ/Fa, č. j. 38351/2010, kterým tento správní orgán jako stavební úřad prvního stupně rozhodl o tom, že žalobkyně není účastníkem u něj vedeného správního řízení o dodatečném povolení stavby – stavební úpravy pro změnu vytápění, xx. Své rozhodnutí stavební úřad odůvodnil tak, že na podkladě zjištěných skutečností ve správním řízení, v němž se rozhoduje o dodatečném povolení předmětné stavby, nemůže mít žalobkyně postavení účastníka řízení, neboť stavba byla již odpojena od soustavy napojené na dálkový teplovodní systém v jejím vlastnictví. Vzhledem k této skutečnosti nemohou být práva žalobkyně dodatečným povolením předmětné stavby přímo dotčena.

Žalovaný se se závěry stavebního úřadu ztotožnil. V napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nemohla být účastníkem řízení z důvodu nesplnění hmotně právních podmínek pro její vymezení za účastníka řízení. V době vydání usnesení dne 21. 4. 2010, jakož i v době podání odvolání dne 7. 5. 2010 žalobkyně dle názoru žalovaného nesplňovala podmínky uvedené v ust. § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“),

kteře stanoví, že postavení účastníka řízení náleží osobě, která by byla, anebo alespoň reálně by mohla být přímo dotčena na svých právech předmětem projednávané věci. Žalovaný zdůraznil přímou dotčenost na právech a dále to, že se daná problematika posuzuje ve vztahu ke skutkovým okolnostem daného případu ke dni vydání rozhodnutí. Konstatoval, že vlastnická práva žalobkyně nemohla být vydáním dodatečného povolení na předmětnou stavbu dne 5. 5. 2010 dotčena, protože z protokolu z kontrolní prohlídky ze dne 16. 4. 2010, vyplývá, že po uplynutí výpovědní lhůty ke dni 1. 4. 2010 ve věci výpovědi dodávky tepla, provedla žalobkyně téhož dne fyzické odpojení a současně demontáž svého zařízení v bytovém domě č. p. xx, xx. Tímto je dle žalovaného jednoznačně dokladováno, že žalobkyně nesplňovala podmínky pro její určení za účastníka řízení.

Žalobkyně v žalobě namítá, že žalovaný nezdůvodnil, proč na účastenství žalobkyně aplikoval právní normu obsaženou v ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobkyně je přesvědčena, že takový postup byl nezákonný, protože její účastenství mělo být posuzováno podle speciální právní normy - zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), konkrétně podle ustanovení § 109 tohoto zákona. Za nesprávná považuje žalobkyně i skutková zjištění učiněná žalovaným. Ze všech provedených důkazů dle jejího názoru vyplývá, že došlo pouze k „přepojení rozvodů“, zařízení žalobkyně však v objektu zůstalo, fakticky existuje, bylo pouze uvedeno do klidového stavu. Žalobkyně má tedy nadále věcná práva k tomuto zařízení, resp. objektu, kde je toto zařízení umístěno. Žalobkyně navíc zastává názor, že její účastenství by byl v daném případě způsobilý založit i jen provoz rozvodné soustavy a dodávka tepla, i kdyby nebylo toho, že její zařízení je stále součástí objektu a v případě povolení stavby bude muset být demontováno za cenu stavebních zásahů do objektu nebo dlouhodobě ponecháno v objektu bez užitku a po celou dobu udržováno, aby nezpůsobilo škody na zdraví či majetku. Soustava zařízení pro rozvod tepelné energie sestává např. i z komunikačního zařízení, které je nadále v provozu. Nezákonnost rozhodnutí žalovaného spočívá dle žalobkyně dále v tom, že vzal za prokázaná skutková zjištění stavebního úřadu a při svém rozhodování vycházel například z místního šetření provedeného dne 16. 4. 2010, správnost protokolu o místním šetření ze dne 16. 4. 2010 však žalobkyně v průběhu správního řízení napadala, když tvrdila, že její zařízení je uvedeno pouze do klidu, nicméně v objektu je nadále umístěno. Žalovaný také zcela pominul skutečnost, že zařízení žalobkyně pro rozvod tepelné energie bylo uvedeno do klidu vynuceně v důsledku nezákonného jednání stavebníka, který bez stavebního povolení provedl stavbu spočívající v instalaci nového způsobu vytápění a následně provedl přepojení na nový systém. Za předpokladu, že by docházelo k instalaci nového způsobu vytápění v řádném stavebním řízení, byla by žalobkyně účastníkem řízení vždy. Postup stavebních úřadů obou stupňů je tak v rozporu s ústavním pořádkem, zejména právem na soudní a jinou právní ochranu a v rozporu s obecnými zásadami správního řízení. Žalobkyně proto požaduje, aby žalobou napadené rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který setrval na svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhl žalobu zamítnout. Zdůraznil, že stavební úřad i žalovaný vycházely ze skutečností zjištěných při kontrolní prohlídce dne 16. 4. 2010. Protokol sepsaný při této kontrolní prohlídce správní orgány obou stupňů posoudily jako rozhodující důkaz prokazující ukončení dodávky tepla žalobkyní do vnitřních rozvodů v předmětném objektu ze stávající předávací stanice ve vlastnictví žalobkyně. Žalovaný dále odkázal na protokol ze dne 4. 2. 2010, ve kterém je uvedeno, že provedením nové technologie nedošlo k žádnému zásahu do zařízení žalobkyně, a ani po zahájení nového způsobu vytápění

k žádnému zásahu do jejího zařízení nedojde. V tomto protokolu se výslovně konstatuje, že se stávající předávací stanice žalobkyně nachází v jiné části I. podzemního podlaží, je stavebně oddělena od okolního prostředí a je pod uzamčením. Žalovaný zdůraznil, že předmětnými úpravami provedenými v souvislosti s novým způsobem vytápění nebyla žalobkyně přímo zasažena ve svých právech, konkrétně v právu odpovídajícímu věcnému břemenu strpění přístupu k domu č.p. xxx provozování rozvodného a telekomunikačního zařízení a to i z důvodu, že k domu a k místnosti, kde se nachází tato zařízení žalobkyně má i nadále k dispozici klíče. Žalovaný ve svém vyjádření dále konstatoval, že vykonal v předmětném objektu č.p. xx a dalších objektech v rámci své dozorové činnosti dne 7. 10. 2010 kontrolní prohlídku, a to i za účasti žalobkyně, při které bylo zjištěno, že v místnosti, kde se nachází zařízení žalobkyně, které se již neprovozuje (bylo odpojeno), nebyly prováděny žádné stavební úpravy v souvislosti s úpravami, které byly předmětem řízení o dodatečném povolení předmětné stavby, které následně vyústilo v jejich dodatečné povolení a není zde ani umístěna žádná technologie společnosti xx s.r.o. Liberec, která zajišťuje nový způsob vytápění předmětných objektů. V této místnosti se pouze nalézá zařízení žalobkyně (uzavřená objektová předávací stanice, expanzní nádoba rozvaděče elektro a MaR se sdělovacím kabelem funkčním pro zbytek sídliště), které nebylo odstraněno, byla však odpojena dodávka tepla pomocí kulových ventilů do vnitřních rozvodů v rámci objektu. Žalovaný dále konstatoval, že demontáží svého připojovacího místa (odmontování měření dodávek tepla a uzavření ventilů) žalobkyně pouze realizovala práce spojené se zánikem smluvního vztahu, jehož zánik tímto žalobkyně plně akceptovala. Skutečnost, že tyto práce bylo nutné provést, již s ohledem na jejich povahu, není možné považovat za „přímé dotčení“ práv podle správního řádu, protože byly materiálně logickým důsledkem občanskoprávního úkonu (výpovědi ze smlouvy o dodávce tepla), nikoliv vedeného správního řízení. Závěrem se žalovaný vyjádřil k vymezování účastenství v řízení o žádosti o vydání dodatečného povolení stavby, uvedl, že ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu nevymezuje za účastníka řízení každého nositele majetkových práv (vlastnictví, věcné břemeno), ale pouze subjekt přímo dotčený na právech, nestačí tedy pouze existence vlastnictví nebo věcné břemeno. Právě podmínka přímé dotčenosti není dle žalovaného v případě žalobkyně naplněna. Žalovaný zdůraznil, že v projednávaném případě se jednalo o již dokončené stavební úpravy stavby, v důsledku čehož odpadá obava z možného dotčení práv žalobkyně vlastním prováděním stavby. Kontrolní prohlídkou dne 4. 2. 2010 bylo navíc prokázáno, že realizace stavebních úprav se nijak nedotkla zařízení žalobkyně a tím ani jejích práv.

Na vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně replikou, ve které uvedla, že její účastenství v předcházejících řízeních vedených u stavebních úřadů obou stupňů bylo a je založeno existencí soustavy CZT (soustava centrálního zásobování teplem, která se skládá z centrálního zdroje tepla a na něj navazujícího rozvodného tepelného zařízení), resp. její části, tj. objektovým předávacím zařízením a telekomunikačním kabelem, kdy tato zařízení jsou umístěna v objektu č. p. xx v xx, neboť k této soustavě má žalobkyně vlastnické právo a dle díkce energetického zákona svědčí žalobkyni také právo odpovídající věcnému břemenu využití nemovitosti nebo její části. Obě tato práva jsou právy věcnými. Na existenci CZT, resp. součástí CZT umístěných v objektu č.p. xx v xx nemá žádný vliv skutečnost, zda došlo k odpojení zařízení od měřené dodávky tepelné energie či nikoliv. Žalobkyně je přesvědčena, že by v projednávaném případě mělo při posouzení jejího účastenství docházet k analogické aplikaci § 109 stavebního zákona i v řízeních o dodatečném povolení stavby. Navíc pokud žalobkyně tvrdila dotčenost svého vlastnického práva, resp. práva odpovídajícího věcnému břemenu a vázícímu se k soustavě CZT, resp. její součásti – zařízení umístěnému v objektu č. p. xx, tvrdila tak i v mezích § 27 odst. 2 správního řádu. Žalobkyně své vyjádření uzavřela s tím, že žalovaný nemůže dohánět vady předcházejícího řízení tím,

že provedl dne 11. 10. 2010 (pozn. soudu: správně má být uvedeno 7. 10. 2010), tj. zcela mimo řízení, kontrolní prohlídku. Žalobkyně ale i v rámci této prohlídky upozorňovala na skutečnost, že objektová předávací stanice je funkční, a pokud se týká sdělovacího kabelu je funkční i pro zbytek sídliště.

O podané žalobě rozhodl krajský soud rozsudkem ze dne 26. 1. 2011 č. j. 59 A 67/2010 – 66 tak, že napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby – stavební úpravy pro změnu vytápění, Na vršku 2, č. p. xx, krajský soud dovodil z ust. § 109 odst. 1 písm. d) stavebního zákona, a to na základě jejího práva odpovídajícímu věcnému břemenu strpění přístupu k domu č. p. xx. Právo věcného břemene vzniklo žalobkyni na základě příslušných ustanovení zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“), které mohlo být navrhovanou stavbou dotčeno. Krajský soud zdůraznil, že k založení účastenství postačuje potence dotčení práva účastníka. Skutečnosti, že žalobkyně je držitelkou licence na rozvod tepla a dosavadním dodavatelem tepelné energie do budovy, nezakládá její účastenství ve stavebním řízení. Závěr žalovaného, dle kterého přestala být žalobkyni účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby, protože dne 1. 4. 2010 vypršela výpovědní doba kupní smlouvy mezi žalobkyní a dosavadním odběratelem tepelné energie a došlo k demontáži jejího připojovacího místa CZT a tím i k uvedení technologie mimo provoz, označil krajský soud za nesprávný. Účastenství žalobkyně mohly správní orgány dovodit jen na základě příslušných ustanovení stavebního zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost žalovaného důvodnou a uvedl, že krajský soud posoudil účastenství žalobkyně podle stavebního zákona, ačkoli bylo nutno posuzovat její účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby podle ust. § 27 správního řádu. Nejvyšší správní soud konstatoval, že za této situace nebylo možné vypořádat věcné námitky žalovaného, dle kterých žalobkyni nesvědčí účastenství podle § 27 správního řádu, neboť krajský soud se aplikací uvedeného ustanovení ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Nejvyšší správní soud proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s tím, že v dalším řízení krajský soud posoudí otázku účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby dle ust. § 27 správního řádu. Ostatní stížní námitky Nejvyšší správní soud za důvodné nepovažoval. V podrobnostech krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Af 47/2011-111 ze dne 14. 9. 2011.

Krajský soud, jsa vázán vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu dle § 110 odst. 3 s. ř. s., posoudil žalobní námitky následovně:

Nejprve je třeba konstatovat, že stavební úřad s žalobkyní jednal od zahájení řízení o dodatečném povolení stavby jako s účastníkem řízení. Usnesení o tom, že žalobkyně není účastníkem předmětného správního řízení, vydal až poté, co kontrolní prohlídkou dne 16. 4. 2010 zjistil, že v domě č. p. xx bylo provedeno přepojení rozvodů tepla na nově vybudované technologické zařízení CZT umístěné v I. podzemním podlaží objektu, a že dne 1. 4. 2010 bylo provedeno odpojení od stávající předávací stanice tepla a rozvodů tepla, napojených na dálkový teplovodní systém ve vlastnictví žalobkyně. Mezi stranami však není sporu o tom, že některá zařízení žalobkyně nadále zůstala v objektu a některá jsou dokonce v provozu.

Jak podrobně ve svém zrušujícím rozhodnutí vysvětlil Nejvyšší správní soud je třeba otázku účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby posoudit dle § 27 správního řádu. Jakkoli řízení o postavení účastníka řízení podle stavebního zákona a podle správního řádu má svá nezaměnitelná specifika, v obecné rovině je nepochybně třeba řešit stejné okruhy otázek. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že dokud předmětná stavba nebyla odpojena od soustavy napojené na dálkový teplovodní systém ve vlastnictví žalobkyně, považoval stavební úřad žalobkyni za účastníka řízení. Důvodem účastenství žalobkyně v řízení o dodatečném povolení stavby však nemohl být soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem (nyní stavebníkem) a dodavatelem tepelné energie (nyní žalobkyní).

Dle příslušných ustanovení energetického zákona je na základě stavebního povolení (nyní rozhodnutí o dodatečném povolení stavby) stavebník oprávněn provést změnu stavby spočívající ve změně vytápění. Vytápění konkrétní stavby je totiž její nedílnou součástí a spolu s dalším technickým vybavením zabezpečuje způsob využití stavby, pro který byla navržena a provedena, a ke kterému bylo následně povoleno její užívání. Proto je změnu způsobu vytápění stavby spočívající v odpojení stavby od CZT a provedení nového zdroje tepla nutno posuzovat jako změnu stavby a ve smyslu příslušných ustanovení stavebního zákona ji tak projednat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 52/2011 – 169). V tomto kontextu je pak třeba posuzovat také účastenství v takovém řízení a mít na zřeteli, že i v řízení o dodatečném povolení stavby stačí pro úspěšnost námitky vztahující se k účastenství potence dotčení práva (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 1 As 80/2008). V případě žalobkyně přichází v úvahu účastenství dle § 27 odst. 2 správního řádu, které je založeno na možnosti přímého dotčení na právech či povinnostech. Podmínka „přímého dotčení na právu“ je typickým neurčitým pojmem (viz rozsudek NSS ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008 – 48, č. 1641/2008 Sb. NSS). Soudní přezkum aplikace neurčitých pojmů je omezen na zkoumání, zda správní orgán pro svůj závěr shromáždil dostatek podkladů, tyto podklady poskytují dostatečnou oporu pro závěry správního orgánu a zda jeho zjištění nejsou v logickém rozporu se shromážděnými podklady. Jednotlivé dílčí závěry musí vzájemně vytvářet logický kruh. V opačném případě je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí zdůrazňovala, že její účastenství v řízení o dodatečném povolení stavby vyplývá ze skutečnosti, že je vlastníkem rozvodného zařízení, které je v předmětném objektu nadále umístěno, a k němuž má věcná práva. Z tohoto hlediska však stavební úřad ani žalovaný účastenství žalobkyně neposuzovali. Žalovaný i stavební úřad spojili zánik účastenství žalobkyně s okamžikem, kdy vypršela výpovědní doba kupní smlouvy mezi dodavatelem tepelné energie (žalobkyní) a odběratelem (stavebníkem) a došlo k demontáži jejího připojovacího místa CZT a tím k uvedení této technologie mimo provoz. Jak bylo vysvětleno výše, změna způsobu vytápění je z pohledu energetického a stavebního zákona samostatným stavebním řízením, které není nijak vázáno na soukromoprávní smluvní vztah mezi odběratelem a dodavatelem tepelné energie. Pokud správní orgány posuzovaly účastenství žalobkyně s ohledem na předchozí obchodní vztah mezi ní a stavebníkem, nepostupovaly správně.

Vzhledem k tomu, že se napadené rozhodnutí nezabývalo odvolací námitkou žalobkyně, která své účastenství dovozovala z existence věcných práv, která má k rozvodnému zařízení, které zůstalo v předmětném objektu, soud napadené rozhodnutí žalovaného postupem podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil pro nepřezkoumatelnost tohoto

rozhodnutí pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V dalším řízení je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán v souladu s § 78 odst. 4, odst. 5 s. ř. s. a bude jeho povinností zaměřit se na přezkoumání možnosti přímého dotčení věcných práv, kterými žalobkyně v průběhu řízení argumentovala.

Soud při svém rozhodnutí nemohl přihlížet k obsahu protokolu z kontrolní prohlídky konané dne 4. 2. 2010. Tímto protokolem bylo ze strany žalovaného argumentováno poprvé až ve vyjádření k žalobě a tento protokol také není součástí správního spisu. Stejně tak soud nepřihlížel ani k obsahu protokolu z kontrolní prohlídky konané dne 7. 10. 2010, neboť proběhla až několik měsíců po vydání napadeného rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu je samotné správní rozhodnutí, přičemž nedostatky jeho odůvodnění nemohou být sanovány cestou podávání vyjádření v soudním řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003-58).

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla plný úspěch žalobkyně, a má proto proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložila.

Soud žalovanému uložil uhradit náklady řízení důvodně vynaložené žalobkyní, za něž považoval v souladu s § 57 odst. 1 s. ř. s. zaplacený soudní poplatek (2 000 Kč) a odměnu zástupce žalobkyně (plná moc k zastupování žalobkyně v řízení před správním soudem v dané věci je ze dne 15. 12. 2010), včetně jeho hotových výdajů. Výše odměny zástupce byla stanovena v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. za použití vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a to za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení § 11 odst. 1 písm. a) a účast na nařízeném jednání § 11 odst. 1 písm. g) advokátního tarifu; každý z úkonů v tarifní hodnotě 2 100 Kč za jeden úkon podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu. Odměnu zástupce žalobkyně soud navýšil o dva režijní paušály v hodnotě 300 Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky. Celkem tedy činí odměna za zastoupení 4 800 Kč. Soud ji dále zvýšil o 960 Kč, což je částka odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést jakožto plátce daně z přidané hodnoty podle zvláštního právního předpisu (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Žalovaný je tedy povinen uhradit k rukám zástupce žalobkyně celkovou částku ve výši 7 760 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 17. července 2012

Mgr. Karel Kostecký, v.r.
předseda senátu